

L'economia va com un coet?

Arnau Bonada

Economista, president de la Xarxa Unió i vicepresident segon del CIESC

El temps passa volant i la memòria col·lectiva és flonja com una llesca de pa en una sopa de fari-gola. Si reviseu l'hemeroteca, podreu comprovar com l'any 2007 el president Zapatero presumia que l'economia espanyola havia superat la italiana i es fixava com a objectiu atrapar la francesa. La devastadora crisi que es va iniciar l'any següent ha passat als llibres d'història.

En els darrers temps, el president Sánchez treu pit de l'evolució de l'economia que, en paraules seves, va com un coet. M'agradaria compartir aquest optimisme. Certament, les bones dades de creixement del PIB, sobretot en comparació amb la resta de països de la Unió Europea, són un fet. Les previsions, en termes absoluts, també són molt positives, amb un 2,7% recentment actualitzat per al 2025 i amb valors propers al 2% per al 2026.

Arabé, el creixement que estem experimentant és més extensiu que no pas intensiu. És a dir, està basat més en l'augment de la població que en una alça rellevant de la productivitat, que encara es troba molt lluny dels referents europeus. Les darreres dades demogràfiques mostren a Espanya una població de

49.315.949 habitants, mentre que fa just tres anys n'hi havia 47.781.354. Com és sabut, aquest increment no ve provocat per un factor endogen, com és la natalitat, sinó per un d'exogen, com és l'arribada d'immigrants, un col·lectiu que s'ocupa majoritàriament en posicions de baixa qualificació.

En aquest punt, crec que és interessant fer referència a les dades de l'Enquesta anual d'estructura salarial, que publica l'INE. S'hi detalla el salari mitjà per sectors d'activitat. Les darreres dades disponibles (2023) mostren, per exemple, com el salari mitjà a la indústria manufacturera va ser de 31.064,13 euros, en les activitats professionals de 32.547,76 euros i en les tecnològiques de 39.674,43. Al altre costat de la balança, trobem l'hostaleria, amb un salari mitjà de 16.985,78 euros. Una xifra que ens convida a reflexionar sobre les conseqüències, en termes econòmics i socials, que implica créixer en determinats sectors de baix valor afegit.

En resum, l'economia evoluciona bé en termes quantitius, però qualitativament ens queda molt marge de millora. Aquest desequilibri explica com, malgrat créi-

xer tant els darrers anys, una bona part de la població té grans dificultats en termes de poder adquisitiu i d'accés a l'habitatge. Perquè, a més, la distribució geogràfica d'aquest creixement quantitatiu no és homogènia, sinó que es concentra en determinades regions on es produeix una pressió demogràfica sobre els recursos difícil de gestionar.

Fent un paral·lelisme amb el món de l'empresa, seria com augmentar molt la facturació, però en línies de negoci que generen molt poc marge. Una estratègia, si em permeteu, més propera al vol gallinaci que a l'aeronàutica.

Per acabar, voldria aclarir que, en cap cas, m'alineo amb els discursos catastrofistes de determinada premsa de Madrid. Estem creixent i reduint el deute públic en relació amb el PIB. Una situació molt positiva que, per exemple, ja els agradaria tenir a França.

Tanmateix, si ens deixem enlluernar per les xifres absolutes sense analitzar els matisos, podem caure en un cofoisme imprudent, tal com va succeir el 2007. Que l'aparent bonat del present no ens faci descuidar els reptes necessaris per forjar un futur més sòlid.